

Komentarze Epoch Times na temat Partii Komunistycznej - Część 2

O początkach Komunistycznej Partii Chin

Słowo wstępne

Według książki zatytułowanej *Thumaczenie prostych i analiza złożonych znaków* (Shuowen Jiezi), napisanej przez Xu Shena (datowana na 147 r. n. e., Wschodnia Dynastia Han), tradycyjny chiński piktogram Dang, oznaczający „partię” lub „bandę”, składa się z dwóch rdzeni, znaczących odpowiednio: „szerzyć lub głosić” oraz „ciemny lub czarny”. Gdy złożą się razem te dwa rdzenie, piktogram oznacza „szerzenie ciemności”. Pojęcia „partia” i „członek partii”, (co też można tłumaczyć jako „banda” i „członek bandy”) mają negatywny wydźwięk. Konfucjusz powiedział: „Ktoś szlachetnego rodu jest dumny, lecz nie agresywny, przyjacielsko nastawiony, ale nie stronnicy”. Odnośniki do *Analektów* (*Lunyu*) wyjaśniają: „O ludziach, którzy dopomagają jeden drugiemu w ukrywaniu swoich złych postępów, mówi się, że tworzą bandę (partię)”. W historii Chin kliki polityczne często nazywano Peng Dang (spisek). W tradycyjnej kulturze chińskiej to synonim „zgrai łotrów” i znaczenie to sugeruje łączenie się w szajkę dla własnych interesów.

Dlaczego Partia Komunistyczna powstała, rozrosła się i w końcu przejęła władzę we współczesnych Chinach? Komunistyczna Partia Chin (KPCh) nieustannie wbija ludziom do głowy, że to historia wybrała KPCh, że to ludzie wybrali KPCh i że „bez KPCh nie byłoby współczesnych Chin”.

Czy naród chiński wybrał Partię Komunistyczną? Czy to raczej Partia Komunistyczna złączyła się w szajkę i zmusiła Chińczyków, żeby się z tym pogodzili? Odpowiedzi musimy znaleźć w historii.

Od czasów późnej dynastii Qing (1644-1911) aż do początków okresu Republiki (1911-1949), Chiny przeżywały potężne ciosy z zewnątrz oraz szeroko zakrojone próby reformowania od wewnątrz. Społeczeństwo chińskie pozostawało w bolesnym stanie wrzenia. Wielu intelektualistów i ludzi o szczytnych ideałach chciało uratować kraj i jego mieszkańców. Jednak pośród ogólnonarodowego kryzysu i chaosu wzrastało w nich poczucie niepokoju, które najpierw doprowadziło do niezadowolenia, a w końcu do kompletnej rozpacz. Podobnie jak ludzie, którzy w czasie choroby zwracają się do jakiegokolwiek lekarza, poszukali oni rozwiązania poza granicami Chin. Gdy zawiódł sposób brytyjski i francuski, przerzucili się na metody z Rosji. Nie wahali się przepisać w chorobie najbardziej radykalnego z lekarstw, żywiąc nadzieję, że Chiny prędko się wzmocnią.

Ruch Czwartego Maja z roku 1919 był wiernym odbiciem tej rozpacz. Niektórzy opowiadali się za anarchizmem, inni proponowali odrzucenie doktryn Konfucjusza, a jeszcze inni sugerowali wprowadzenie zagranicznej kultury. Krótko mówiąc, odrzucili oni tradycyjną kulturę chińską i sprzeciwili się naukom Konfucjusza o drodze środka. Żądni pójsia na skróty, orędowni za zniszczeniem wszystkiego, co wywodziło się z tradycji. Z jednej strony radykalni członkowie Ruchu nie znajdowali sposobu, by się przysłużyć krajowi, a z drugiej święcie wierzyli w swoje ideały i wolę. Czuli, że świat stracił nadzieję i wierzyli, że tylko oni odnaleźli właściwe podejście do przyszłego rozwoju Chin. Ogarniała ich pasja rewolucji i przemocy.

Różne doświadczenia prowadziły do rozmaitych teorii, zasad i dróg obranych przez poszczególne ugrupowania. Wreszcie pewna grupa ludzi odbyła spotkanie z przedstawicielami Partii Komunistycznej ze Związku Radzieckiego. Idea „użycia rewolucyjnej przemocy w celu zdobycia władzy politycznej”, wywodząca się z teorii marksizmu-leninizmu, przemawiała do ich

gorących umysłów i pasowała do pragnień uratowania kraju i narodu. Natychmiast zawiązano wzajemne porozumienie i wprowadzono do Chin komunizm, koncepcję totalnie obcą. W I kongresie KPCh uczestniczyło w sumie 13 przedstawicieli. Później kilku z nich zmarło, kilku uciekło, a kilku – jako zdrajcy KPCh lub też oportuniści – wysługiwało się japońskiemu okupantowi, stając się zdrajcami Chin, bądź opuściło szeregi KPCh, by dołączyć do Kuomintangu (Partii Nacjonalistycznej, określanej odąd tutaj skrótem KMT). W roku 1949, gdy KPCh doszła w Chinach do władzy, tylko Mao Zedong (w pisowni także jako Mao Tse-tung) oraz Dong Biwu ostali się spośród początkowych trzynastu członków Partii. Nie jest jasne, czy w tamtym czasie założyciele orientowali się, że „obiekt kultu”, który sprowadzili ze Związku Radzieckiego, jest w istocie upiorem zła, a lekarstwo, którego poszukiwali, żeby umocnić naród, to w rzeczywistości śmiertelna trucizna.

Komunistyczna Partia Wszechrosji (Bolszewicy, znani później pod nazwą Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego), która właśnie zwyciężyła w swojej rewolucji, żywiła obsesyjne ambicje względem Chin. W 1920 r. Związek Radziecki utworzył Biuro Dalekowschodnie, oddział Trzeciej Międzynarodówki, czyli Kominternu. Odpowiadał on za założenie Partii Komunistycznej w Chinach i w innych krajach. Szefem biura został Sumilckij, a jego zastępcą Grigorij Wojtinskij. Wraz z Chenem Duxiao i innymi rozpoczęli oni przygotowania do utworzenia KPCh. Propozycja założenia filii Kominternu w Chinach, jaką przedstawili w Biurze Dalekowschodnim w czerwcu 1921 r., przyjmowała, że KPCh będzie filią, kierowaną przez Komintern. 23 lipca 1921 r., z pomocą Nikolskiego i Maringa z Biura Dalekowschodniego, oficjalnie powołano Komunistyczną Partię Chin.

Ruch komunistyczny został wówczas wprowadzony do Chin na zasadzie eksperymentu, a KPCh umiejscowiła się ponad wszystkim, zmiatając cokolwiek stało jej na drodze i przynosząc w ten sposób Chinom niekończącą się katastrofę.

I. KPCh wzrosła na stałym gromadzeniu podłości

Nie było łatwym zadaniem wprowadzić do Chin obcego i podłego upiora, takiego jak Partia Komunistyczna, kompletnie nie dającej się pogodzić z tradycją Chin – kraju, w którym historia cywilizacji liczy sobie pięć tysiącleci. KPCh oszukała zarówno lud, jak i patriotycznie nastawioną elitę intelektualną, pragnącą służyć krajowi, mając obietnicami komunistycznej utopii. W jeszcze większym stopniu zniekształciła teorię komunizmu, już i tak poważnie wypaczoną przez Lenina, żeby dostarczyć podstaw teoretycznych do zniszczenia wszelkiej tradycyjnej moralności i zasad. W dodatku skrzywiona teoria KPCh została użyta do zniszczenia wszystkiego, co nie służyło władzy KPCh, oraz do wyeliminowania wszystkich klas społecznych i osób, które mogłyby zagrozić jej supremacji. KPCh przejęła z Rewolucji Przemysłowej zasadę walki z wiarą, jak również pełniejszy ateizm komunistyczny. Odziedziczyła komunistyczne zaprzeczenie własności prywatnej i zaimportowała leninowską teorię walki klas. Jednocześnie KPCh przejęła i umocniła najgorsze cechy chińskiej monarchii.

Historia KPCh ukazuje proces stopniowego gromadzenia przez nią wszelkich przejawów zła, zarówno z kraju jak i z zagranicy. KPCh udoskonaliła swoje dziewięć odziedziczonych cech, nadając im „chiński charakter”: zło, oszustwo, prowokację, uaktywnianie wszelkiej społecznej szumowiny, szpiegostwo, kradzież, zwalczanie, eliminację i sprawowanie kontroli. W odpowiedzi na permanentny kryzys, KPCh skonsolidowała i wzmocniła wykorzystywane środki i zasięg działania tych śmiertelnych tendencji.

Pierwsza odziedziczona cecha: Zło - wprowadzenie charakteryzującej się złem odmiany marksizmu-leninizmu

Z początku marksizm pociągał chińskich komunistów deklaracjami „wykorzystania radykalnej rewolucji do zniszczenia starych struktur władzy i ustanowienia dyktatury proletariatu”. Dokładnie to stanowi korzenie zła w marksizmie-leninizmie.

Marksistowski materializm przekłada się na ograniczone koncepcje ekonomiczne środków produkcji, stosunków produkcji i wartości dodanej. We wczesnych stadiach rozwijającego się kapitalizmu Marks dokonał krótkowzrocznej prognozy, że kapitalizm umrze, a zwycięży proletariatus, czemu zaprzeczyła historia i zwykły realizm. Marksistowsko-leninowska rewolucja przemocy i dyktatura proletariatus propaguje politykę totalitaryzmu i proletariacką dominację. *Manifest Komunistyczny* u podstaw Partii Komunistycznej umieszczał konflikt klasowy i walkę klas. Proletariatus uwalniał się od tradycyjnej moralności i stosunków społecznych w celu przejęcia władzy. Doktryny komunistyczne, od chwili, gdy się ukazały, stawiały się w opozycji do wszelkiej tradycji.

Natura ludzka nieodmiennie przeciwstawia się przemocy. Przemoc pozbawia ludzi skrupułów, czyniąc z nich tyranów. Dlatego wszędzie i zawsze ludzkość w gruncie rzeczy odrzucała założenia teorii przemocy przyjętej przez Partię Komunistyczną; teorii, która nie miała żadnego poprzednika w żadnym z wcześniejszych systemów myśli, filozofii, czy tradycji. Komunistyczny system terroru spadł na ziemię jakby znikąd.

Podła ideologia KPCh zbudowana jest na założeniu, że ludzkość potrafi ujarzmić przyrodę i zmienić świat. Partia Komunistyczna przyciągała wielu ludzi swoimi ideałami „emancypacji całej ludzkości” i „zjednoczenia świata”. KPCh oszukała wiele osób, zwłaszcza tych, którym na sercu leżało ludzkie położenie i którzy chcieli zostawić po sobie ślad w skali społecznej. KPCh zapomniała, że nad nami jest niebo. Zainspirowana piękną, lecz błędną ideą „zbudowania nieba na ziemi”, brzydziła się wszelką tradycją, gardząc życiem innych, którzy z kolei sami się staczali. Ci ludzie czynili to wszystko, pragnąc chwalebnie służyć KPCh i zyskiwać honor.

Partia Komunistyczna zaprezentowała fantazję „komunistycznego rajus”, jako prawdę i wzbudziła w ludziach entuzjazm do walczenia o niego: „Bo grom rozumu tworzy nowe; rodzi się lepszy świat”. [1] Wcielając w życie tak kompletnie absurdalny pomysł, KPCh rozluźniła więź pomiędzy ludzkością i niebiosami; przecięła przy tym arterię życiową łączącą Chińczyków z ich przodkami i narodową tradycją. Nawołując ludzi, by oddali życie za komunizm, KPCh wzmacniała swoją zdolność czynienia zła.

Druga odziedziczona cecha: Oszustwo – zło musi oszukiwać, by udawać, że jest prawe

Zło musi kłamać. Żeby wykorzystać masy pracujące, KPCh tytułowała je „najbardziej zaawansowaną klasą społeczną”, „klasą pełną poświęcenia”, „klasą wiodącą” i „pionierami rewolucji proletariackiej”. Kiedy Partia Komunistyczna potrzebowała rolników, obiecała „ziemię dla chłopów”. Mao chwalił chłopstwo, głosząc: „Bez ubogich chłopów nie byłoby rewolucji; zaprzeczanie ich roli jest zaprzeczaniem rewolucji”. [2] Kiedy zaś Partia Komunistyczna potrzebowała pomocy ze strony klasy kapitalistów, nazywała ich „towarzyszami podróży rewolucji proletariackiej” [ros. popucziki; przyp. tłum.] i obiecywała „demokratyczny republikanizm”. Gdy KMT nieomal doszczętnie zniszczył Partię Komunistyczną, głośno nawoływała: „Chińczycy, nie walczyce przeciwko Chińczykom” i obiecywała poddać się przywództwu KMT. Gdy tylko wojna antyjapońska (1937-1945) dobiegła końca, KPCh wszystkie swoje siły skierowała przeciwko KMT, obalając jego rząd. Podobnie KPCh wyeliminowała klasę

Pojęcie zjednoczonego frontu jest typowym przykładem kłamstw głoszonych przez KPCh. Żeby zwyciężyć w wojnie domowej przeciwko KMT, KPCh odstąpiła od swojej zwykłej taktyki zabijania wszystkich członków rodziny posiadacza ziemskiego lub bogatego chłopca i przyjęła wobec swoich wrogów klasowych, czyli obszarników i bogatych chłopów, „tymczasową politykę zjednoczenia”. 20 lipca 1947 r. Mao Zedong ogłosił, że „Oprócz nielicznych elementów reakcyjnych, wobec klasy posiadaczy powinniśmy przyjąć łżejsze podejście (...) żeby zredukować elementy wrogie”. Jednak, gdy tylko KPCh zdobyła władzę, posiadacze i bogaci chłopci nie uszli ludobójstwu.

Mówić jedno, a robić drugie, to normalne dla Partii Komunistycznej. Kiedy KPCh potrzebowała zrobić użytek z partii demokratycznych, zwoływała wszystkie partie, by „dążyły do długofalowej koegzystencji, obserwowały nawzajem swoje poczynania, były wobec siebie szczerze i dzieliły swoje wzloty i upadki”. Ktokolwiek nie zgadzał się lub odmawiał poddania się partyjnym koncepcjom, słowom, czynkom i organizacji, był eliminowany. Marks, Lenin i przywódcy KPCh, wszyscy głosili, że siła polityczna Partii Komunistycznej nie będzie udziałem żadnych innych osób, czy grup. Od samego początku komunizm niósł ze sobą w genach dyktaturę. KPCh jest despotyczna i uznaje tylko swoją wyłączność. Nigdy nie współlistniała z żadnymi innymi partiami politycznymi ani ugrupowaniami w uczciwy sposób, zarówno gdy starała się zdobyć władzę, jak i po dojściu do władzy. Nawet w czasie tak zwanego okresu „rozluźnienia”, koegzystencja KPCh z innymi była co najwyżej mydleniem oczu.

Historia uczy nas nie wierzyć w żadne obietnice składane przez KPCh, ani nie ufać, że jakiegokolwiek przyjęte przez KPCh zobowiązania, będą spełnione. Danie wiary słowom Partii Komunistycznej na temat jakiegokolwiek sprawy stałoby się sprawą, mogącą kosztować osobę jej własne życie.

Trzecia odziedziczona cecha: Podburzanie – umiejętne podsycanie nienawiści i pobudzanie mas do walki między sobą

Oszustwo służy wzbudzaniu nienawiści. Walka opiera się na nienawiści. Tam, gdzie nienawiści nie ma, można ją stworzyć.

Głęboko zakorzeniony system patriarchalnych klanów na chińskiej wsi stanowił główną barierę w ustanawianiu władzy politycznej przez Partię Komunistyczną. Społeczność wiejska z początku żyła w harmonii i relacje pomiędzy posiadaczami ziemi i najemcami zupełnie nie miały charakteru konfrontacji. Właściciele zapewniali chłopom środki do życia, a chłopci w zamian utrzymywali posiadaczy.

Te nieco współzależne relacje zostały przez KPCh przekręcone w skrajny antagonizm i wyzysk klasowy. Z harmonii zrobiono wrogość, nienawiść i walkę. To, co rozsądne, nazwano brakiem rozsądku, z porządku uczyniono chaos, a republikanizm uznano za despotyzm. Partia Komunistyczna zachęcała do wywłaszczania, morderstw dla pieniędzy i zarzynania obszarników, bogatych chłopów, ich rodzin i ich klanów. Wielu chłopów nie chciało odbierać innym ich własności. Niektórzy nocą zwracali własność zabraną właścicielom w ciągu dnia, ale poddawani byli krytyce przez grupy robocze KPCh w regionach rolniczych, jako posiadający „niską świadomość klasową”.

W celu wywołania nienawiści klasowej KPCh sprowadziła teatr chiński do roli narzędzia propagandowego. Słynna opowieść o klasowym prześladowaniu *Białowłose dziewczę* [3] traktowała początkowo o kobiecie nieśmiertelnej i nie miała nic wspólnego z konfliktami klasowymi. Pod piórami wojskowych pisarzy została przekształcona w „nowoczesny” dramat, operę i balet, używane do wzbudzania nienawiści klasowej. Kiedy podczas II wojny światowej

Japonia najechała Chiny, KPCh nie walczyła z armią japońską. Zamiast tego, zaatakowała rząd KMT oskarżeniami, że KMT zdradził ojczyznę przez zaniechanie walki z Japonią. Nawet w najbardziej krytycznych chwilach narodowej klęski, podburzała naród do oporu wobec rządu KMT.

Szczucie mas, by walczyły między sobą, to klasyczny chwyt KPCh. KPCh stworzyła własną regułę 95:5 przyporządkowania klasowego: 95 procent społeczeństwa będzie przyporządkowane różnym klasom, które można pokonać, podczas gdy pozostałe 5 procent będzie przypisane siłom wrogim klasowo. Ludzie w ramach 95 procent byli bezpieczni, ale wspomniane 5 procent zwalczano. Ze strachu i żeby się uchronić, ludzie starali się znaleźć wśród 95 procent. W konsekwencji zanotowano wiele przypadków, gdy ludzie krzywdzili innych, nawet tych zranionych dodatkowo poniżając. KPCh, używając prowokacji w swoich licznych posunięciach politycznych, mistrzowsko opanowała tę technikę.

Czwarta odziedziczona cecha: uaktywnianie społecznej szumowiny – lotry i szumowiny formują szeregi KPCh

Uwolnienie społecznej szumowiny prowadzi do zła i zło musi zutylizować tę szumowinę. Rewolucje komunistyczne często wykorzystywały rebelię łotrów i szumowin. Komuna Paryska w istocie stosowała zabijanie, podpalenia i przemoc, którym przewodziły wyrzutki społeczeństwa. Nawet Marks gardził „lumpenproletariatem”. [4] W *Manifeście Komunistycznym* Marks stwierdza: „Niebezpieczna klasa, społeczne szumowiny, ta biernie gnijąca masa odrzucona przez najniższe warstwy starego społeczeństwa, może gdzieś tam zostać porwana przez nurt rewolucji proletariackiej; jej warunki życia jednak przygotowują ją znacznie bardziej do roli przekupnego narzędzia reakcyjnej intrygi”. Z drugiej strony chłopci uważani byli przez Marksa i Engelsa za niezdolnych do stanowienia jakiegokolwiek klasy społecznej z powodu ich tak zwanego rozczłonkowania i ignorancji.

KPCh dalej rozwijała ciemną stronę teorii marksistowskiej. Mao Zedong powiedział: „męty społeczne i kryminaliści są odrzucani przez społeczeństwo, ale tak naprawdę są najodważniejsi, najdokładniejsi i najtwardsi podczas rewolucji na obszarach wiejskich”. [2] Lumpenproletariat wzmocnił brutalną naturę KPCh i ustanowił wczesną władzę polityczną na obszarach wiejskich. Słowo „rewolucja” po chińsku znaczy dosłownie „zabierać życie”, co wszystkim dobrym ludziom przywodzi na myśl okropności i nieszczęścia. A jednak Partia zdołała nadać „rewolucji” pozytywne znaczenie. Podobnie, w debacie nad określeniem „lumpenproletariat” podczas Rewolucji Kulturalnej, KPCh czuła, że „lumpen” nie brzmi dobrze, dlatego po prostu zastąpiła to słowem „proletariat”.

Innym zachowaniem szumowin społecznych jest odgrywanie łajdaka. W odpowiedzi na krytykę, że są dyktatorami, oficjele partyjni ujawniali swoje skłonności do tyranii i bezczelnie oświadczali coś w rodzaju: „Tak jest, rzeczywiście tak właśnie postępujemy. Doświadczenia chińskie zgromadzone na przestrzeni ostatnich dziesięcioleci wymagają, byśmy zastosowali władzę demokratycznej dyktatury. Nazywamy ją »ludową demokratyczną autokracją«”.

Piąta odziedziczona cecha: Szpiegostwo – infiltrować, siać niezgodę, dezintegrować i zastępować

Oprócz oszukiwania, szerzenia nienawiści i wykorzystywania wyrzutków społecznych, stosowano też techniki szpiegowania i siania niezgody. KPCh jest biegła w infiltracji. Kilkadziesiąt lat temu „Wielka Trójka” wybitnych agentów KPCh – Qian Zhuangfei, Li Kenong i Hu Beifeng – pracowała tak naprawdę dla Chen Genga, zawiadującego Drugim Oddziałem Sekcji Szpiegowskiej

Komitetu Centralnego KPCh. Kiedy Qian Zhungfei pracował w charakterze zaufanego sekretarza i oddanego podwładnego Xu Enzenga, Dyrektora Biura Śledczego Komitetu Centralnego KMT, wysyłał tajne informacje o pierwszym i drugim planie strategii okrażenia oddziałów KPCh w prowincji Jiangxi do Li Kenonga, wewnętrzną pocztą Departamentu Organizacji Komitetu Centralnego KMT, a ten dalej dostarczał je do rąk własnych Zhou Enlaia (pisane również jako Chou En-lai). [5] W kwietniu 1930 r. w regionie Północno-wschodnich Chin powstała specjalna organizacja, utrzymywana przez Centralny Oddział Śledczy KMT. Z pozoru należała ona do KMT i kierowana była przez Qian Zhuangfei, lecz za kulisami kontrolowała ją KPCh, a na jej czele stał Chen Geng.

Li Kenong dołączył też do kwatery głównej armii KMT jako szyfrant. To właśnie Li odkodował pilną wiadomość dotyczącą aresztowania i buntu Gu Shuanzhang [6], Dyrektora Biura Bezpieczeństwa KPCh. Qian Zhuangfei natychmiast posłał zdekodowaną wiadomość do Zhou Enlaia, zapobiegając w ten sposób wpadce całej siatki szpiegów.

Yang Dengying był prokomunistycznym specjalnym przedstawicielem Centralnego Biura Śledczego KMT, stacjonującym w Szanghaju. KPCh nakazała mu aresztować i dokonać egzekucji tych członków Partii, których KPCh uważała za niepewnych. Starszy rangą funkcjonariusz KPCh obraził raz kadrę partyjną i sami jego podwładni użyli swoich koneksji, żeby go osadzić w więzieniu KMT na długie lata.

W czasie Wojny Wyzwoleńczej [7] KPCh zdołała umieścić tajnego agenta, którego darzył wielkim zaufaniem Chiang Kai-shek (zwany również Jiang Jieshi). [8] Liu Pei, generał-lejtnant i wiceminister w Ministerstwie Obrony zajmował się rozmieszczaniem oddziałów armii KMT. Zanim jeszcze wojska KMT dowiedziały się o następnych rozkazach, informacje o ich planowanych ruchach dawno znajdowały się w Yan'an, sztabie KPCh. Na tej podstawie Partia Komunistyczna opracowywała odpowiedni plan obrony. Xiong Xianghui, sekretarz i zaufany podwładny Hu Zongnana [9] ujawnił Zhou Enlaiowi plany Hu, żeby najechać Yan'an. Wobec tego, gdy Hu Zongnan i jego oddziały dotarły do Yan'an, nieprzyjaciel dawno się stamtąd wycofał. Zhou Enlai powiedział kiedyś: „Przewodniczący Mao znał militarne rozkazy wydane przez Chiang Kai-sheka, zanim jeszcze dotarły one do Głównodowodzącego Armii Chianga”.

Szósta odziedziczona cecha: Rozbój – plądrowanie przy użyciu przemocy i podstępnie stanowi „nowy porządek”

Wszystko, co KPCh posiada, zostało zdobyte przez kradzież. Kiedy Partia powołała Armię Czerwoną, żeby siłami wojska ustanowić swą władzę, potrzebowała pieniędzy na broń i amunicję, żywność i ubrania. KPCh zdobywała środki, usuwając lokalnych rządców i rabując banki, jak zwykli bandyci. W trakcie misji, której przewodził Li Xiannian [10] - jeden ze starszych rangą przywódców KPCh, Armia Czerwona porywała najbogatsze rodziny administrujące gminami zachodniej Prowincji Hubei. Nie porywano przy tym pojedynczej osoby, tylko po jednej z każdej bogatej rodziny danego klanu. Porwanych trzymano przy życiu, żeby od rodzin uzyskać okup w postaci stałego wsparcia finansowego dla armii. Dopiero, gdy Armia Czerwona była usatysfakcjonowana, albo rodziny porwanych zostały całkiem pozbawione majątku, zakładników, często będących już u progu śmierci, odsyłano do domu. Niektórzy byli tak bardzo terroryzowani lub torturowani, że umierali, zanim mogli powrócić.

Poprzez „zmiażdżenie lokalnych tyranów i konfiskatę ich ziemi” KPCh rozciągnęła swoje chwyt i przemoc plądrowania na całe społeczeństwo, zastępując tradycję „nowym porządkiem”. Partia Komunistyczna popełniła wszelkie złe czyny; duże i małe, podczas gdy nie dokonała zupełnie niczego dobrego. Oferuje małe przysługi każdemu, żeby niektórych zachęcić do donoszenia na innych. W rezultacie całkiem zanika współczucie i prawość; zastępuje je walka i

zabijanie. „Komunistyczna utopia” jest w rzeczywistości eufemistycznym określeniem rabunku przemocą.

Siódma odziedziczona cecha: Walka – niszczy narodowy ustrój, tradycyjną hierarchię i porządek

Zdrada, podżeganie, uaktywnianie szumowin społecznych i szpiegostwo – to wszystko służy okradaniu i zwalczaniu. Filozofia komunistyczna propaguje walkę. Na rewolucję komunistyczną nie składały się oderwane, nie zorganizowane przypadki bicia, niszczenia i kradzieży. Mao powiedział: „Głównym celem ataku chłopów są lokalni tyrani, zła szlachta i bezprawni obszarnicy, ale po drodze uderza się we wszelkie patriarchalne idee i instytucje, w przekupnych funkcjonariuszy w miastach i w złe postępowanie i zwyczaje na obszarach wiejskich”. [2] Mao jasno nakazał, by cały tradycyjny ustrój i wiejskie zwyczaje zostały zniszczone.

Komunistyczna walka dotyczy także wojska i walki z bronią w ręku. „Rewolucja to nie przyjęcie towarzyskie, pisanie eseju, malowanie obrazków, czy haftowanie; nie może być zajęciem wyrafinowanym, uprawianym w chwilach wolnych, nacechowanym łagodnością, umiarkowaniem, uprzejmością, ugrzecznieniem, umiarkowaniem i wielkodusznością. Rewolucja to powstanie, akt przemocy, przez który jedna klasa obala inną”. [2] KPCh posługiwała się walką, żeby siłą przejąć władzę. Kilkadziesiąt lat później KPCh użyła tej samej zasady walki, żeby „wyedukować” kolejne pokolenie w czasie Rewolucji Kulturalnej.

Ósma odziedziczona cecha: Eliminacja – ustanawia pełną ideologię ludobójstwa

Komunizm używał absolutnego okrucieństwa w bardzo wielu przypadkach. KPCh obiecała intelektualistom „niebo na ziemi”. Później określiła ich mianem „prawicowców” i zaklasyfikowała ich do niesławnej kategorii dziewiątej [11] ludzi prześladowanych wraz z obszarnikami i szpiegami. Pozbawiła posiadaczy ziemskich i kapitalistów ich majątku, dokonała eksterminacji klas obszarników i bogatych chłopów, zniszczyła społeczną hierarchię i porządek na wsi, odebrała lokalnym liderom autorytet i władzę, porywała i wymuszała okupy od bogatszych osób, prała mózgi jeńcom wojennym, „reformowała” przemysłowców i kapitalistów, infiltrowała KMT i rozbiła go, oderwała się od Międzynarodówki Komunistycznej i zdradziła ją, usunęła wszystkich dysydentów w drodze kolejnych politycznych ruchów zaraz po objęciu władzy w 1949 r. i zastraszyła represjami własnych członków. Wszystko, co robiła, miało wymiar ekstremalny.

Wspomniane powyżej zjawiska opierały się na wyznawanej przez KPCh teorii ludobójstwa. Każde dotychczasowe posunięcie polityczne było kampanią terroru z intencją zabijania. KPCh zaczęła na wstępie budować swój teoretyczny system ludobójstwa jako kombinację swoich teorii na temat klas, rewolucji, walki, przemocy, dyktatury, ruchów i partii politycznych. Obejmuje to wszystkie doświadczenia, które ogarnęła i zgromadziła poprzez różne ludobójcze praktyki.

Podstawowym wyrazem ludobójstwa stosowanego przez KPCh jest eksterminacja sumień i niezależnych myśli. W ten sposób „władza terroru” służy podstawowym interesom KPCh. Partia wyeliminuje cię nie tylko, gdy jesteś jej przeciwnikiem, lecz może cię również zniszczyć nawet, gdy ją popierasz. Wyeliminuje każdego, skoro tylko uzna, że powinien zostać wyeliminowany. W rezultacie każdy żyje w cieniu terroru, bojąc się KPCh.

Dziewiąta odziedziczona cecha: Kontrola – używanie natury Partii do kontrolowania samej Partii, a w następstwie także reszty społeczeństwa

Wszystkie przejęte cechy mają na celu jedno: kontrolę populacji poprzez stosowanie terroru. Przez swoje podłe akcje KPCh dowiodła, że jest naturalnym wrogiem wszystkich istniejących sił społecznych. Od samego początku KPCh zwalczała jeden kryzys za drugim, a z tych kryzysów najbardziej kluczowy był kryzys przetrwania. KPCh istnieje w stanie nieustannego strachu o własne przetrwanie. Jej jedynym celem jest utrzymać swoje istnienie i władzę – jej własną najważniejszą korzyść. Żeby uzupełnić swoją podupadającą potęgę, KPCh musi regularnie sięgać po coraz podlejsze metody. Interes Partii nie jest interesem żadnego z członków Partii; nie jest też zbiorem dążeń jednostek. Zamiast tego, jest interesem Partii jako zbiorowości, która wyklucza jakikolwiek indywidualizm.

„Natura partyjna” jest jedną z najbardziej okrutnych cech tego wcielenia zła. Natura partyjniacka przytłacza naturę ludzką do tego stopnia, że naród chiński zatracił swoje człowieczeństwo. Na przykład, Zhou Enlai i Sun Bingwen byli kiedyś towarzyszami. Po śmierci Sun Bingwena, Zhou Enlai adoptował nawet jego córkę Sun Weishi. W czasie Rewolucji Kulturalnej Sun Weishi została ukarana. Zmarła potem w więzieniu po wbiciu jej w czaszkę długiego gwoźdźca. Nakaz jej aresztowania został podpisany przez ojczyma, Zhou Enlaia.

Jednym z wczesnych przywódców KPCh był Ren Bishi, który podczas wojny antyjapońskiej nadzorował sprzedaż opium. W tamtym czasie opium było symbolem obcej inwazji, ponieważ Brytyjczycy używali eksportowanego do Chin opium w celu eksploatacji chińskiej gospodarki i wywołania uzależnienia u Chińczyków. Pomimo silnego sprzeciwu w narodzie wobec opium, Ren miał czelność założyć uprawę opium na dużym obszarze, dzięki „poczuciu natury Partii”, choć ryzykował, że spotka się z powszechnym potępieniem. Z powodu delikatnego i nielegalnego charakteru transakcji opiumowych, KPCh używała określenia „mydło”, jako kryptonimu dla opium. KPCh używała dochodów z tajnego handlu narkotykami z krajami ościennymi do finansowania swojego istnienia. W stulecie urodzin Rena, jeden z przywódców chińskich nowej generacji rozpyływał się w pochwałach dla partyjnych talentów Rena, czy też jego poczucia partyjnej natury, głosząc, że „Ren wykazał się wybitnym charakterem i był wzorowym członkiem Partii. Mocno wierzył w komunizm i przejawiał bezgraniczną lojalność wobec sprawy, przyświecającej działalności Partii”.

Przykładem służących Partii zdolności wykazał się też Zhang Side. Partia stwierdziła, że zginął, gdy zawaliła się wypalarnia cegieł, lecz inni twierdzili, że właśnie przyżył opium. Ponieważ był cichą osobą, służył w Centralnym Oddziale Gwardii i nigdy nie poprosił o awans, mówiono, że „jego śmierć miała większą wagę od góry Taishan” [12] co miało znaczyć, że jego życie znaczyło bardzo wiele.

Inny modelowy przykład „natury partyjnej”, Lei Feng, był dobrze znany jako „śruba, która nigdy nie rdzewieje w pracy maszyny rewolucyjnej”. Przez długi czas zarówno Lei, jak i Zhang byli stawiani narodowi chińskiemu za wzór, jak należy lojalnie służyć Partii. Mao Zedong powiedział: „Nieograniczona jest potęga przykładu”. Wielu bohaterów partyjnych używano jako modelowych przykładów „żelaznej woli i zasad ducha Partii”.

Po zdobyciu władzy, KPCh wszczęła agresywną kampanię kontroli umysłów, żeby ukształtować wiele nowych „narzędzi” i „śrub” z kolejnych pokoleń. Partia sformułowała zestaw „właściwych myśli” i wachlarz stereotypowych zachowań. Protokoły te były z początku używane wewnątrz Partii, lecz wkrótce zostały rozciągnięte na całe społeczeństwo. W przebraniu

reprezentacji narodu myśli te i działania służyły praniu mózgow ludziom, żeby dostosowali się do mechanizmów zła KPCh.

II. Haniebne podstawy istnienia KPCh

KPCh przypisuje sobie pełną blasku historię; historię przedstawiającą zwycięstwo za zwycięstwem. Jest to zwyczajny sposób upiększania i gloryfikacji wizerunku KPCh w oczach ogółu. Tak naprawdę KPCh nie dostała żadnej chwały, którą mogłaby się szczycić. Tylko poprzez wykorzystanie przyjętych dziewięciu podłych tendencji mogła ustanowić i utrzymać swoją władzę.

Ustanowienie KPCh – Wychowanie na piersi Związku Radzieckiego.

„Pierwsza salwa Rewolucji Październikowej oznajmiła wieść o sprowadzeniu do nas marksizmu i leninizmu”. W taki oto sposób Partia zaprezentowała się narodowi. Jednak, gdy zakładano Partię, stanowiła ona zaledwie azjatycką filię Związku Radzieckiego, więc od samego początku była to zdraziecka Partia.

W okresie założycielskim Partia nie miała pieniędzy, ideologii ani żadnego doświadczenia. Nie miała fundamentu, by się na nim oprzeć. KPCh dołączyła do Kominternu, żeby powiązać swoje losy z zaistniałą już rewolucją przemocy. Rewolucyjna przemoc KPCh wywodziła się w prostej linii od rewolucji Marksa i Lenina. Komintern stanowił światowy sztab, mający obalić siły polityczne na całym globie, a KPCh była zwyczajnie dalekowschodnim przyczółkiem sowieckiego komunizmu, realizującym imperializm rosyjskiej Armii Czerwonej. KPCh dzieliła doświadczenia Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, przejęcia siłą władzy politycznej i wprowadzenia dyktatury proletariatu, a w swojej linii politycznej, intelektualnej i organizacyjnej wykonywała instrukcje Partii sowieckiej. KPCh naśladowała tajne i ukryte metody, dzięki którym ta nielegalna, pochodząca z zewnątrz organizacja, przetrwała, wykorzystując środki wyjątkowo czujnego nadzoru i kontroli. Poplecznikiem i patronem KPCh był Związek Radziecki.

Statut KPCh ustanowiony na Pierwszym Kongresie został sformułowany przez Komintern w oparciu o marksizm-leninizm i teorię walki klasowej, dyktatury proletariatu i roli Partii. Fundamentem był statut Partii sowieckiej. Duch KPCh jest pochodną ideologii importowanej ze Związku Radzieckiego. Chen Duxiu, jeden z ważnych dygnitarzy KPCh różnił się w opiniach z Maringiem, przedstawicielem Kominternu. Maring napisał do Chena, że jeśli Chen jest prawdziwym członkiem Partii Komunistycznej, musi być posłuszny rozkazom Międzynarodówki. Chociaż Chen Duxiu by

„Wykorzystywali oni rozmaite źródła finansowania (Biuro Komunikacji Międzynarodowej, przedstawiciele Kominternu, organizacje wojskowe itp.) do zdobycia środków, ponieważ jedna organizacja zazwyczaj nie wie, że inna już wydatkowała jakieś fundusze (...) najśmieszniejsze, że oni nie tylko pojmują psychologię naszych sowieckich towarzyszy. Co najważniejsze, wiedzą, jak różnicować sposób traktowania towarzyszy odpowiedzialnych za wydatkowanie środków. Kiedy już wiedzą, że nie zdobędą ich normalnymi drogami, odkładają spotkania. Na koniec uciekają się do najostrejszych środków szantażu, jak na przykład rozpuszczania pogłosek, że jacyś wywodzący się z ludu oficjele weszli w konflikt z Sowietami i pieniądze idą do podżegaczy wojennych zamiast na KPCh”. [13]

Pierwsza koalicja KMT i KPCh – pasożyt prowadzi infiltrację wewnętrzną aż po sam rdzeń i sabotuje Północną Ekspedycję [14]

KPCh zawsze nauczała swoich ludzi, że Chiang-Kai-shek zdradził ruch Narodowej Rewolucji [15], zmuszając KPCh do powstania w zbrojnej rewolucie.

W rzeczywistości KPCh jest pasożytem, lub opętującym upiorem. Współdziałała z KMT w pierwszej koalicji, żeby rozszerzyć swoje wpływy, wykorzystując Rewolucję Narodową. Co więcej, KPCh dążyła do wzniesienia popieranej przez Sowietów rewolucji i przejęcia władzy, a jej pragnienie władzy faktycznie zniszczyło i zdradziło ruch Narodowej Rewolucji.

Na Drugim Krajowym Kongresie KPCh w lipcu 1922 r. przewagę mieli przeciwnicy porozumienia z KMT, ponieważ członkom Partii zależało na przejęciu władzy. Jednak Komintern zawetował uchwaloną przez kongres rezolucję i nakazał KPCh przyłączenie się do KMT.

W czasie pierwszej koalicji KMT-KPCh, w styczniu 1925 r. KPCh odbyła swój Czwarty Krajowy Kongres w Szanghaju i podniosła kwestię przywództwa Chin przed śmiercią Sun Yat-sena [16] w dniu 12 marca tego samego roku. Gdyby nie jego śmierć, to on zamiast Chiang Kai-sheka stałby się celem ataku KPCh w jej dążeniu do władzy.

Z poparciem Związku Radzieckiego, KPCh bezczelnie sięgnęła po władzę wewnątrz KMT podczas trwania koalicji. Tan Pingshan (1886-1956; jeden z wczesnych przywódców w Prowincji Guandong), został Ministrem Centralnego Departamentu Personalnego KMT. Fengowi Jupow, (1899-1954, jeden z wczesnych przywódców KPCh w Prowincji Guandong) Sekretarzowi Ministerstwa Pracy, dano wolną rękę w zarządzaniu wszystkimi sprawami związanymi z zatrudnieniem. Lin Zuhan (znany także jako Lin Boqu, 1886-1960, jeden z najwcześniejszych członków KPCh) został Ministrem do Spraw Wsi, podczas gdy Peng Pai (1896-1929, jeden z liderów KPCh) był Sekretarzem w tymże Ministerstwie. Mao Zedong przyjął stanowisko wykonawcze Ministra Propagandy w Ministerstwie Propagandy KMT. KPCh zawsze skupiała uwagę na wojskowych uczelniach i sztabach armii: Zhou Enlai zajmował stanowisko Dyrektora Departamentu Politycznego Akademii Wojskowej Huangpu (Whampoa), a Zhang Shenfu (znany też jako Zhang Songnian, 1893-1986, jeden z założycieli KPCh, który wprowadził Zhou Enlaia w szeregi KPCh) był zastępcą dyrektora. Zhou Enlai był także szefem komitetu doradczego aparatu sprawiedliwości i zasadził przy tej okazji to tu, to tam, rosyjskich doradców wojskowych. Wielu komunistów zajmowało stanowiska politycznych instruktorów i wykładowców w szkołach wojskowych KMT. Członkowie KPCh służyli też jako partyjni przedstawiciele KMT na różnych szczeblach w Narodowej Armii Rewolucyjnej [17]. Zostało także ustanowione, że bez podpisu przedstawiciela KPCh, żaden rozkaz nie ma statusu ważności. W efekcie tego pasożytniczego podczepienia się pod ruch Narodowej Rewolucji, liczba członków KPCh wzrosła z niespełna 1000 w 1925 r. do 30 000 w roku 1928.

Północną Ekspedycję założono w lutym 1926 r. Od października 1926 r. do marca 1927 r., KPCh wywołała trzy zbrojne powstania w Szanghaju. Zaatakowała później sztab wojskowy

Północnej Ekspedycji, ale bez powodzenia. Pikiety strajków generalnych w Prowincji Guandong na co dzień wchodziły w zbrojne starcia z policją. Podobne zamieszki były przyczyną czystki KPCh przez KMT, 12 kwietnia 1927 r. [18].

W sierpniu 1927 r. członkowie KPCh w szeregach Armii Rewolucyjnej KMT wywołali Bunt w Nanchang, który szybko stłumiono. We wrześniu KPCh wywołała Rebelię Jesiennych Zbiorów, żeby zaatakować Changsha, ale ten atak także został odparty. KPCh zaczęła wobec tego powoływać siatkę kontroli w armii, czyli „delegatury partii ustanawiane są na szczeblu kompanii wojska”, po czym uciekła w rejon góry Jinggangshan w prowincji Jiangxi [19], wprowadzając tam swoje rządy na wsi.

Chłopska Rebelia Hunan – nakłanianie mętów społecznych do buntu

Podczas Północnej Ekspedycji, kiedy Narodowa Armia Rewolucyjna prowadziła wojnę z podżegaczami wojennymi, KPCh wzniecała rebelie w regionach wiejskich, próbując przejąć władzę.

Chłopska Rebelia Hunan w 1927 r. była rewoltą wyrzutków, mętów społecznych, tak jak słynna Komuna Paryska z roku 1871 – pierwsze komunistyczne powstanie. Zarówno Francuzi, jak i cudzoziemcy w Paryżu byli w owym czasie świadkami, że Komuna Paryska była destrukcyjną grupą włóczących się bandytów bez żadnej wizji. Zamieszkali oni we wspaniałych gmachach i pałacach, jedli ekstrawaganckie, luksusowe posiłki, a zależało im wyłącznie na korzystaniu z chwilowego uśmiechu fortuny; nie dbali wcale o przyszłość. W czasie rebelii Komuny Paryskiej cenzurowali prasę. Jako zakładnika uwięzili, a potem zastrzelili, Arcybiskupa Paryża - Georgesesa

w pewnym sensie „niepokorni”. Ustanowienie władzy

, nakładają aresztowanym na głowy wysokie czapki z papieru i każą im paradować przez wieś, wyzywając ich w te słowa: „Wy brudni obszarnicy, teraz już wiecie, kim jesteśmy!” Robiąc to, na cokolwiek przyjdzie im ochota, i wywracając wszystko do góry nogami, wprowadzają na wsi swoisty terror. [2]

Lecz Mao udzielał takim „niepokornym” czynom pełnego poparcia, mówiąc:

Mówiąc wprost, trzeba na pewien czas wprowadzić terror na każdym obszarze wiejskim, bo w przeciwnym razie niemożliwe będzie zdławienie działalności

kontrrewolucjonistów na wsi, ani obalenie autorytetu szlachty. Trzeba przekroczyć granice przyzwoitości, żeby naprawić wypaczenia, inaczej ich naprawić się nie da... Wiele czynów popełnianych w czasie trwania rewolucji, które wydawały się zbyt daleko posunięte, było w istocie tym, czego rewolucja wymagała. [2]

Rewolucja komunistyczna stwarza system terroru.

Operacja „antyjapońska” skierowana na północ – ucieczka pokonanych

KPCh nazwała „Długi Marsz” anty-japońską operacją skierowaną na północ. „Długi Marsz” głoszony był jak bajka o chińskich rewolucjonistach. Stwierdzono, że „Długi Marsz” był „manifestem”, „zespołem propagandowym” i „maszyną siewną”, który skończył się zwycięstwem KPCh i klęską jej wrogów.

KPCh fabrykowała tak oczywiste kłamstwa o marszu na północ, by walczyć z Japończykami, w celu ukrycia własnych niepowodzeń. Od października 1933 r. do stycznia 1934 r., Partia Komunistyczna była w totalnym odwrocie. W piątej operacji KMT zmierzającej do otoczenia i unicestwienia KPCh, ta ostatnia traciła swoje wiejskie twierdze jedna za drugą. Gdy stale kurczyła się jej baza, Armia Czerwona musiała się wycofać. Taka jest prawdziwa geneza „Długiego Marszu”.

„Długi Marsz” był tak naprawdę próbą przerwania okrążenia i próbą dotarcia do ościennej Mongolii i sowieckiej Rosji po łuku, który prowadził wprawdzie na zachód, później na północ. Po takim przegrupowaniu KPCh mogłaby uciec w razie klęski do Związku Radzieckiego. Po drodze do Mongolii KPCh napotykała wielkie utrudnienia. Wybrała drogę przez Shanxi i Suiyuan. Maszerując przez te prowincje komuniści mogli twierdzić, że są „antyjapońscy” i podbijają serca ludu. Z drugiej strony, te obszary były bezpieczne, ponieważ nie wysłano tam wojsk japońskich. Tereny pod okupacją armii japońskiej były położone wzdłuż Wielkiego Muru. W rok później, gdy KPCh dotarła wreszcie do Shanbei (północna prowincja Shaanxi), główne siły Centralnej Armii Czerwonej zmniejszyły liczebność z 80 000 do 6 000 ludzi.

Incydent Xi’an – KPCh udało się zasiać niezgodę i usidlić KMT po raz wtóry

W grudniu 1936 r. Zhang Xueliang i Yang Hucheng, dwóch generałów KMT, porwało w Xi’an Chiang Kai-sheka. Od tego czasu określa się to terminem Incydentu Xi’an.

Według podręczników KPCh, Incydent Xi’an był „militarnym puczem” zainicjowanym przez Zhanga i Yanga, którzy postawili Chiang Kai-shekowi ultimatum: życie albo śmierć. Został on zmuszony do zajęcia stanowiska przeciw japońskim okupantom. Zhou Enlai został ponoć zaproszony do Xi’an jako przedstawiciel KPCh, żeby pomóc w wynegocjowaniu pokojowego rozwiązania. Dzięki mediacji różnych chińskich ugrupowań incydent znalazł pokojowe rozwiązanie, kończąc w ten sposób trwającą od dziesięciu lat wojnę domową, co zapoczątkowało zjednoczenie się narodowej koalicji przeciwko Japończykom. Podręczniki historii KPCh mówią, że incydent ten stanowił kluczowy punkt zwrotny kryzysu w Chinach i opisują KPCh jako partię pokoju, która bierze pod uwagę interesy całego narodu.

Coraz więcej dokumentów świadczy o tym, że w przededniu Incydentu Xi’an wokół Yang Huchenga i Zhang Xuelianga zgromadziło się wielu szpiegów KPCh. Liu Ding, podziemny członek KPCh został przedstawiony Zhang Xueliangowi przez Song Qinling, żonę Sun Yat-sena, siostrę madame Chiang i członkinię KPCh. Po Incydencie Xi’an Mao Zedong pochwalił Liu Dinga, mówiąc, że „Liu Ding oddał nieocenione usługi podczas Incydentu Xi’an”. Wśród ludzi pracujących z Yang Huchengiem, jego własna żona, Xie Baozhen, była członkinią KPCh, a

pracowała w Wojskowym Departamencie Politycznym Yanga. Xie wyszła za Yang Huchenga w styczniu 1928 r. za aprobatą KPCh. W dodatku w owym czasie członek KPCh Wang Bingnan był honorowym gościem w domu Yanga. Wang został później wiceministrem z ramienia KPCh w Ministerstwie Spraw Zagranicznych. To właśnie ci członkowie KPCh w otoczeniu Yanga i Zhanga bezpośrednio wywołali zamach stanu.

Kiedy nastąpił ten incydent, początkowo przywódcy KPCh chcieli zabić Chiang Kai-sheka, w zemście za to, że wcześniej prześladował KPCh. W owym czasie KPCh miała bardzo słabą bazę w północnej prowincji Shaanxi i istniało niebezpieczeństwo, że zostanie zniszczona w pojedynczym starciu. KPCh, wykorzystując wszystkie swoje nabyte umiejętności szerzenia kłamstwa, nakłoniła Zhanga i Yanga do buntu. W celu przygwożdżenia Japończyków i zapobieżenia ich atakowi na Związek Radziecki, Stalin osobiście napisał do Komitetu Centralnego KPCh z prośbą o nie zabijanie Chiang Kai-sheka, tylko podjęcie z nim współpracy po raz drugi. Mao Zedong i Zhou Enlai pojęli, że nie zdołają zniszczyć KMT ograniczonymi siłami KPCh; gdyby zabili Chiang Kai-sheka, zostaną pokonani, albo wręcz wyeliminowani przez szukającą zemsty armię KMT. W tych okolicznościach KPCh zmieniła ton. Zmusiła Chiang Kai-sheka do zgody na ponowną współpracę w imię wspólnego oporu przeciw Japończykom.

KPCh najpierw wywołała rewoltę, trzymając Chiang Kai-sheka na muszce, następnie wykonała zwrot i przyjmując rolę pierwszoplanową, zmusiła go do zaakceptowania KPCh ponownie. KPCh nie tylko uniknęła kryzysu dezintegracji, lecz także wykorzystwała sposobność uczipienia się rządu KMT jeszcze raz. Armia Czerwona została wkrótce przekształcona w Ósmą Armię Lądową, zyskując większą siłę i liczebność. Niezrównane zdolności KPCh do fałszu są godne podziwu.

Wojna antyjapońska - KPCh rośnie przez zabijanie pożyczoną bronią

Kiedy w 1937 r. wybuchła wojna antyjapońska, KMT miał ponad 1,7 miliona uzbrojonych żołnierzy, okręty o wyporności 110 000 ton i około 600 różnego typu samolotów bojowych. Całkowita liczebność armii KPCh, wraz z Nową Czwartą Armią nie przekraczała 70 000 ludzi. Jej siłę dodatkowo osłabiały wewnętrzne tarcia polityczne i mogła ją wyeliminować pojedyncza bitwa. KPCh zdawała sobie sprawę, że jeśli dojdzie do walk z Japończykami, nie będzie w stanie pokonać nawet jednej japońskiej dywizji. W oczach KPCh ważniejsze było utrzymanie własnej władzy od zapewnienia, by przetrwał naród, stąd główny jej nacisk na „jedność narodową”. W związku z tym, podczas współpracy z KMT, KPCh stosowała wewnętrzną politykę „dawania priorytetu walce o władzę polityczną, co ma być ujawnione wewnątrz, natomiast realizowane w praktycznych działaniach”.

Po tym, jak Japończycy zajęli miasto Shenyang 18 września 1931 r., rozciągając w ten sposób swoją kontrolę na duże obszary północno-wschodnich Chin, KPCh walczyła ramię w ramię z Japończykami, by pokonać KMT. W deklaracji napisanej w odpowiedzi na okupację japońską, KPCh nawoływała ludzi zamieszkujących obszary kontrolowane przez KMT do buntu, zachęcając „robotników do strajku, chłopów do zamieszek, studentów do bojkotowania zajęć, biedaków do porzucania pracy, żołnierzy do rewolty”, byle tylko obalić rząd Nacjonalistów.

KPCh wznosiła sztandary, nawołując do oporu przeciw Japończykom, lecz dysponowała jedynie lokalnymi oddziałami wojska i siłami partyzanckimi w obozach oddalonych od linii frontu. Z wyjątkiem kilku bitew, również tej stoczonej pod przesmykiem Pingxing, KPCh nie wniosła żadnego większego wkładu w wojnę z Japończykami. Zamiast tego swoją energię skierowała na rozszerzanie swojej własnej bazy. Gdy Japończycy się poddali, KPCh wcielała składających broń żołnierzy we własne szeregi, rozgłaszając, że liczy sobie już 900 000 ludzi w regularnej armii plus

dwa miliony w oddziałach milicji. Na frontach walki z Japończykami armia KMT była praktycznie osamotniona, tracąc podczas wojny ponad 200 marszałków. Oficerowie dowodzący po stronie KPCh nie ponieśli prawie żadnych strat. Jednak podręczniki KPCh nieustannie głosiły, że KMT nie stawiał oporu japońskim najeźdźcom i dopiero KPCh doprowadziła do wielkiego zwycięstwa w wojnie antyjapońskiej.

Czystka w Yan'an - tworzenie najstraszliwszych metod prześladowań

KPCh zwabiła do Yan'an rzesze patriotycznie nastawionych młodych ludzi w imię walki z Japończykami, lecz objęła prześladowaniami dziesiątki tysięcy spośród nich podczas ruchu czystek w Yan'an. Od objęcia władzy w Chinach, KPCh przedstawiała Yan'an jako rewolucyjną „ziemię obiecaną”, lecz nigdy nie wspomniała o zbrodniach popełnionych podczas przeprowadzanych czystek.

Ruch czystek w Yan'an był największą, najciemniejszą, najokrutniejszą grą o władzę, jaką przeprowadzono w dziejach ludzkości. W imię pozbywania się małoszkostnych burżuazyjnych toksyn, Partia wytepiła moralność, niezależność myśli, wolność działania, tolerancję i godność. Pierwszym krokiem ruchu czystek było utworzenie indywidualnych, personalnych kartotek, które obejmowały: 1) osobiste oświadczenie; 2) zapis politycznego życia danej osoby; 3) relacje rodzinne i towarzyskie; 4) życiorys i transformację ideologiczną; 5) ewaluację przeprowadzoną zgodnie z naturą Partii.

W personalnej kartotece każdy musiał podać listę wszystkich osób spotkanych od urodzenia, wszystkie ważne wydarzenia oraz ich czas i miejsce. Ludzi proszono o wielokrotne wpisywanie się do kartoteki, a wszelkie pominięcia uznawano za oznakę nieczystych zamiarów. Człowiek musiał opisać wszystkie spotkania towarzyskie, w których brał udział, zwłaszcza te związane z przystąpieniem do Partii. Dużą wagę przywiązywano do procesów myślowych danej osoby podczas tych towarzyskich okazji. Jeszcze ważniejsza była ewaluacja według natury Partii i każdy musiał wyznaczyć wszystkie antypartyjne myśli lub czyny, jakie przydarzyły mu się we własnym sumieniu, mowie, podejściu do pracy, życiu codziennym i towarzyskim. Na przykład przy ocenie czyjegoś sumienia, ten ktoś musiał skrupulatnie zbadać, czy kierował się interesem osobistym, czy wykorzystywał pracę dla Partii do osiągnięcia własnych celów, czy miał wątpliwości w zaufaniu rewolucyjnej przyszłości, czy bał się śmierci podczas walk, lub czy tęsknił za rodziną albo małżonkiem po wstąpieniu do Partii bądź armii. Nie istniały obiektywne kryteria, dlatego okazało się, że prawie każdy ma kłopoty.

Stosowano przymus, by wydobyć „zeznania” od kadr poddawanych inspekcji w celu wyeliminowania „ukrytych zdrajców”. W rezultacie nastąpiły niezliczone przypadki wrabiania, rzucania fałszywych lub niesłusznych oskarżeń i poddano karom dużą liczbę osób spośród partyjnych kadr. Podczas trwania akcji czystek, Yan'an nazywano „miejszem oczyszczania natury ludzkiej”. Na Uniwersytet Spraw Wojskowych i Polityki przybył zespół roboczy, żeby przebadać osobiste historie kadrowiczów, wywołując dwumiesięczny „czerwony terror”. Do wyciągania z nich zeznań stosowano rozmaite metody, między innymi zaimprovizowane zeznania, pokazowe zeznania, „perswazję grupową”, „perswazję pięciominutową”, prywatne doradzanie, pisanie sprawozdań ze spotkań i identyfikację „rodziców”, (czyli czerwonych na wierzchu, a białych wewnątrz). Miało również miejsce „robienie zdjęć” - ustawianie wszystkich na podium do przebadania. Ci, którzy wydawali się zdenerwowani, byli uznawani za podejrzanych i wyznaczani na obiekty śledztwa.

Nawet przedstawiciele Kominternu wzdregali się wobec metod stosowanych podczas czystek, mówiąc, że sytuacja w Yan'an jest przynębiająca. Ludzie nie śmieli wchodzić w interakcje z innymi. Każdy miał jakiś ukryty cel i wszyscy byli nerwowi, czując strach. Nikt nie odważał się

mówić prawdy, albo bronić prześladowanych przyjaciół, ponieważ każdy chciał ocalić własne życie. Okazujący podłość - ci, którzy uciekali się do pochlebstw, kłamstw i którzy poniżali innych - awansowali; poniżenie było w Yan'an na porządku dziennym - albo poniżasz innych, albo siebie. Ludzi doprowadzano na skraj szaleństwa, zmuszano do wyzbycia się godności, poczucia honoru czy wstydu lub wzajemnej miłości, żeby tylko uratować własne życie i własną posiadłość. Ludzie przestali wyrażać własne poglądy, tylko recytowali artykuły partyjnych przywódców.

Taki sam system prześladowań stosowano we wszystkich działaniach politycznych KPCh odkąd tylko objęła ona władzę w Chinach.

Trzy lata wojny domowej - zdrada kraju dla objęcia władzy

Rosyjska rewolucja burżuazyjna w lutym 1917 r. była względnie łagodnym przewrotem. Car, ponad wszystko przedkładał interes narodowy i abdykował zamiast stawiać opór. Natomiast Lenin w pośpiechu wrócił z Niemiec do Rosji, wywołał nowy pucz i w imię rewolucji komunistycznej wymordował rewolucjonistów z klasy kapitalistycznej, którzy obalili cara i zdławił w ten sposób rewolucję burżuazyjną w Rosji. KPCh, podobnie jak Lenin, zebrała owoce rewolucji nacjonalistycznej. Kiedy zakończyła się wojna antyjapońska, KPCh ogłosiła tzw. wojnę wyzwolenczą (1946-1949), żeby obalić rząd KMT, sprowadzając ponownie do Chin nieszczęście wojny.

KPCh jest dobrze znana ze swojej „strategii wielkich tłumów”, poświęcania masy ofiar i ich życia, żeby wygrać bitwę. W kilku bitwach stoczonych z KMT, m. in. w Liaoxi-Shenyang, Beijing-Tianjin i Huai-Huai, [20] KPCh używała najbardziej prymitywnej, barbarzyńskiej i nieludzkiej taktyki poświęcania dużej liczby własnych ludzi. Podczas oblężenia miasta Changchun w prowincji Jilin w Chinach północno-wschodnich, w celu pozbawienia miasta zapasów żywności, Ludowa Armia Wyzwoleńcza otrzymała rozkaz nie wypuszczania z miasta ludności cywilnej. Podczas dwóch miesięcy oblężenia prawie 200 000 osób umarło z głodu i zimna. Jednakże armia nie pozwoliła ludziom wyjść. Po zakończeniu walk, KPCh bez cienia wstydu oświadczyła, że „wyzwoliła Changchun bez użycia jednego wystrzału”.

W latach 1947-1948 KPCh podpisała ze Związkiem Radzieckim „Porozumienie w Harbinie” i „Porozumienie w Moskwie”, oddając naturalne zasoby i wyzbywając się bogactw regionów północno-wschodnich w zamian za udzielenie przez Związek Radziecki pełnego poparcia w stosunkach międzynarodowych i sprawach wojskowych. Zgodnie z porozumieniami, Związek Radziecki miał zaopatrzyć KPCh w 50 samolotów; przekazać KPCh w dwóch ratach broń pozostawioną przez kapitulujących Japończyków i tanio sprzedać KPCh pozostającą w gestii Sowieców amunicję i wyposażenie wojskowe z terenu północno-wschodnich Chin. Gdyby KMT przeprowadził desant na północnym wschodzie, Związek Radziecki po cichu wspierałby armię KPCh. Dodatkowo, Związek Radziecki miał pomóc KPCh zdobyć kontrolę nad Xinjiang w Chinach północno-zachodnich; KPCh i Związek Radziecki miały zbudować wspólną flotę powietrzną; Sowieci mieli pomóc wyposażyć 11 dywizji armii KPCh i przetransportować jedną trzecią jej broni dostarczonej przez USA (o wartości 13 miliardów dolarów) do Chin północno-wschodnich.

W celu zyskania sowieckiego poparcia, KPCh obiecała Związkowi Radzieckiemu specjalne przywileje transportowe na północnym wschodzie, zarówno w transporcie naziemnym, jak i w powietrzu; zaferowała informacje o działaniach rządu KMT oraz armii amerykańskiej; zapewniła im produkty z północnego wschodu (bawełnę i soję) oraz zaopatrzenie wojska w zamian za nowoczesną broń; zagwarantowała im preferencyjne prawo wydobywania surowców na terenie Chin; zezwoliła na stacjonowanie wojsk na północnym wschodzie i w Xinjiang; zezwoliła też na utworzenie w Chinach Dalekowschodniego Biura Wywiadowczego. Gdyby w Europie wybuchła

wojna, KPCh wysłałaby na nią armię ekspedycyjną o sile 100 000, plus 2 miliony robotników dla wsparcia Związku Radzieckiego. Dodatkowo, KPCh obiecała przyłączyć pewne specjalne regiony w prowincji Liaoning do Korei, jeśli zajdzie potrzeba.

III. Demonstrowanie cech zła

Historię Partii cechuje wieczny strach

Najbardziej rzucającą się w oczy cechą KPCh jest jej wieczny strach. Od chwili powstania, nadrzędnym interesem KPCh było przetrwanie. Interes ten przewyższał lęk skrywany pod stale zmieniającymi się pozorami. KPCh jest jak rak, który toczy i przenika każdą część ciała, zabija wokół normalne komórki i złośliwie, niepowstrzymanie narasta. W naszym cyklu historii społeczeństwo nie było w stanie zneutralizować tak zmutowanego czynnika jak KPCh i nie ma innego wyjścia, jak tylko pozwolić mu narastać do woli. Ten zmutowany czynnik jest tak potężny, że nic na jego poziomie i w jego zasięgu nie może go powstrzymać. Duża część społeczeństwa została skażona i coraz większe obszary zalewane są przez komunizm albo jego elementy. Elementy te są wzmacniane i wykorzystywane przez KPCh i dogłębnie niszczą moralność i ludzkie odruchy społeczne.

KPCh nie uznaje żadnych ogólnie przyjętych zasad moralności i sprawiedliwości. Wszelkie jej zasady mają zastosowanie wyłącznie do własnych celów. Jest dogłębnie egoistyczna i żadne pryncypia nie są w stanie powstrzymać ani skontrolować jej zapędów. W oparciu o własne zasady Partia potrzebuje zmieniać powierzchowność przywdziewając nowe szaty. We wczesnej fazie, gdy jej przetrwanie stało pod znakiem zapytania, KPCh przylgnęła do Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, do KMT, do władz wykonawczych KMT i do Narodowej Rewolucji. Po przechwyceniu władzy KPCh doczepiała się do rozmaitych form oportunistów, do umysłów i uczuć obywateli, do struktur i środków społecznych - jednym słowem do wszystkiego, na czym mogła położyć łapy. Wykorzystała każdy kryzys jako sposobność zagarnięcia jeszcze większej władzy i wzmocnienia swoich środków kontroli.

Stale dążenie do złego stanowi „magiczną broń” KPCh

KPCh głosi, że zwycięstwo rewolucji zależy od trzech „magicznych broni”: struktury Partii, walki zbrojnej i zjednoczonego frontu. Doświadczenie z KMT dostarczyło Partii jeszcze dwóch rodzajów takiej broni: propagandy i szpiegostwa. Różne „magiczne bronie” Partii zostały przesiąknięte dziewięcioma przyjętymi cechami: podłością, zdradą, podżeganiem, napaściami, mętłami społecznymi, szpiegostwem, kradzieżą, zwalczaniem, eliminacją i sprawowaniem kontroli.

Marksizm-leninizm jest z natury zły. Jak na ironię jednak, Chińczycy nie pojmowali tak naprawdę marksizmu-leninizmu. Lin Biao [21] powiedział, że bardzo nieliczni członkowie KPCh rzeczywiście czytali dzieła Marksa i Lenina. Społeczeństwo uważało Qu Qiubai [22] za ideologa, lecz on sam przyznawał, że czytał tylko trochę z teorii marksizmu-leninizmu. Ideologia Mao Zedonga stanowi wsiową wersję marksizmu-leninizmu, która nawołuje do rebelii chłopskiej. Teoria początkowego stadium socjalizmu Deng Xiaopinga ma na nazwisko kapitalizm. „Trzy Reprezentacje” [23] Jiang Zemina zostały sklecone z niczego. KPCh nigdy tak naprawdę nie rozumiała, czym jest marksizm-leninizm, lecz odziedziczyła jego paskudne cechy, na których wyhodowała jeszcze gorsze zło.

Zjednoczony front KPCh jest połączeniem oszustw i krótkotrwałych korzyści. Celem, któremu służyło zjednoczenie, była konsolidacja władzy, pomoc w rozrośnięciu się od samotnika do

wielkości ogromnego klanu i zmiana proporcji liczb swoich przyjaciół i wrogów. Zjednoczenie wymagało odróżnienia - identyfikacji, kto jest wrogiem, a kto przyjacielem; kto był po lewej, kto po środku, a kto po prawej; z kim należy trzymać i kiedy, a kogo i kiedy zaatakować. Dawni wrogowie łatwo mogli zostać uznani za przyjaciół, a potem ponownie za wrogów. Na przykład, podczas rewolucji demokratycznej Partia zjednoczyła się z kapitalistami; w czasie rewolucji socjalistycznej zaś ich wyeliminowała. Inny przykład: liderzy innych partii demokratycznych, tacy jak Zhang Bojun [24] i Luo Longji [25], współzałożyciele Chińskiej Ligi Demokratycznej, zostali wykorzystani jako popierający KPCh w czasie przejmowania przez nią władzy w państwie, lecz później ulegli prześladowaniom jako „prawicowcy”.

Partia Komunistyczna jest wyszukaną, profesjonalną bandą

Partia Komunistyczna używała dwojakiej strategii; z jednej strony miękkiej i elastycznej, z drugiej twardej i bezlitosnej. Jej łagodniejsze strategie obejmują propagandę, jednoczenie frontu, sianie niezgody, szpiegostwo, podżeganie do buntu, dwulicowość, opanowywanie świadomości społecznej, pranie mózgów, kłamstwa i oszustwa, ukrywanie prawdy, psychologiczne nadużycia i stwarzanie atmosfery terroru. Postępując w ten sposób, KPCh kreuje syndrom strachu w sercach ludzi, co każe im puszczać w zapomnienie złe uczynki Partii. Te niezliczone metody zostawiają ślad w ludzkiej naturze i podsycają podłość u ludzkości. Twarde taktyki KPCh obejmują przemoc, walkę zbrojną, prześladowania, ruchy polityczne, mordowanie świadków, porwania, dławienie opozycji, zbrojne ataki, okresy przełomów itd. Te agresywne metody stwarzają i podtrzymują terror.

KPCh używa na przemian metod miękkich i twardych. W niektórych przypadkach mogą one ulec złagodzeniu, podczas gdy w innych są niezłomne, lub miękkie na zewnątrz, a sztywne w sprawach wewnętrznych. W złagodzonej atmosferze KPCh zachęcała do wyrażania różnych opinii, ale - jak gdyby wywabiając węża z jamy: ci, którzy przemówili, ulegali prześladowaniom w kolejnym okresie zacieśnienia kontroli. KPCh często posługiwała się demokracją rzucając wyzwanie KMT, lecz kiedy intelektualisci w obrębie kontrolowanym przez KPCh nie zgadzali się z Partią, byli torturowani, a nawet szli na ścięcie. Jako przykład możemy podać niesławny „Incydent dzikich lilii”, kiedy to intelektualista Wang Shiwei (1906-1947), autor eseju *Dziki lilie*, w którym wyrażał swoje ideały równości, demokracji i humanitaryzmu, został poddany czystce podczas trwania tego ruchu w roku 1947 w Yan’an i zarąbany siekierami przez KPCh.

Dawny urzędnik, który cierpiał prześladowania podczas ruchu czystek w Yan’an wspomina, że kiedy znalazł się pod nasiloną presją, zaciągnięty siłą na przesłuchanie, jedyne, co był w stanie zrobić, to zdradzić własne sumienie i zmyślać kłamstwa. Najpierw czuł się z tym źle, że wskazuje na swoich towarzyszy i ich wrabia. Tak bardzo nienawidził samego siebie, że chciał odebrać sobie życie. Na stole przypadkiem zostawiono pistolet. Chwytał go, wycelował sobie w głowę i pociągnął za spust. Broń była nie naładowana! Osoba, która go przesłuchiwała, weszła i powiedziała: „To dobrze, że się przyznajesz, żeś postępował źle. Partia prowadzi politykę okazywania łaski”. Partia Komunistyczna wiedziała, kiedy człowiek doszedł do kresu wytrzymałości; wiedziała, że jest „lojalny” wobec Partii, dlatego zdawał test z wynikiem pozytywnym. KPCh zawsze chwyta kogoś w śmiertelną pułapkę, a potem cieszy się wszelkim jego bólem i upokorzeniem. Kiedy już ten ktoś dotrze do kresu i tylko pragnie śmierci, Partia „łaskawie” podchodzi i wskazuje jedyne sposob przeżycia. Istnieje powiedzenie „Lepiej być żywym tchórzem niż martwym bohaterem”. Człowiek zaczyna być wdzięczny Partii, jako swemu zbawcy. Wiele lat później urzędnik ten dowiedział się o Falun Gong, czyli ćwiczeniu Qigong i praktykowaniu, które zapoczątkowano w Chinach. Czuł, że to dobra praktyka. Kiedy jednak w 1999 r. rozpoczęto

prześladowania Falun Gong, jego bolesne wspomnienia odżyły i nie ważył się już mówić, że Falun Gong jest dobry.

Doświadczenia ostatniego cesarza Chin, Puyi [26], były podobne, jak tego oficera. Uwięziony w celi KPCh, widząc, jak ludzie zabijani są jeden po drugim, myślał, że sam wkrótce zginie. Po to, żeby żyć, pozwolił dokonać na sobie prania mózgu i współpracował ze strażnikami więziennymi. Napisał później autobiografię zatytułowaną *Pierwsza połowa mego życia*, której KPCh używała jako udanego przykładu ideologicznej transformacji.

Według współczesnych badań naukowych, wielu ludzi poddanych nadmiernej presji i izolacji pada ofiarą nienormalnego poczucia zależności od swoich prześladowców, co określa się mianem syndromu sztokholmskiego. Nastroje ofiary - zadowolenie lub gniew, radość czy smutek - dyktowane są przez nastroje prześladowców. Najmniejsza przysługa odbierana jest przez ofiary z głęboką wdzięcznością. Istnieją zapisy, gdzie ofiary ogarnia „miłość” do prześladowców. To zjawisko psychologiczne było z powodzeniem wykorzystywane przez KPCh zarówno przeciw wrogom, jak też do kontrolowania i przemodelowywania umysłów obywateli.

Partia jest skrajnie podła

Większość Sekretarzy Generalnych KPCh została obwołana antykomunistami. Widać wyraźnie, że KPCh żyje własnym życiem, w swym własnym niezależnym ciele. To Partia zarządza jej urzędnikami, nie odwrotnie. Na „obszarach sowieckich” prowincji Jiangxi, kiedy KPCh była otoczona przez KMT i mogła wyginać, wciąż prowadziła swoje wewnętrzne czystki w imię rozprawiania się z „korpusem antybolszewickim”, po nocy dokonując egzekucji własnych żołnierzy lub kamienując ich dla oszczędności amunicji. W północnej prowincji Shaanxi, wzięta w kleszcze przez Japończyków i KMT, KPCh rozpoczęła masowe czystki w ramach tego ruchu w Yan’an, zabijając wiele osób. Ten rodzaj powtarzanej masakry na tak wielką skalę nie przeszkodził KPCh w rozciągnięciu władzy na całe Chiny i objęciu rządów. KPCh rozprzestrzeniła swój model wewnętrznej rywalizacji i zabijania się nawzajem z niewielkich terenów sowieckich na cały naród.

KPCh jest jak złośliwy guz; w swoim szybkim rozwoju centrum guza już obumarło, ale trwają przerzuty na zdrowe komórki zewnętrzne. Kiedy organizmy i ciała zostaną spenetrowane, pojawiają się nowe narośle. Nieważne jak dobry, czy zły był dany człowiek na początku, po przyłączeniu się do KPCh on lub ona staje się częścią jej destrukcyjnej siły. Im bardziej dana osoba jest uczciwa, tym bardziej przyczynia się do destrukcji. Bez wątplenia ten guz KPCh będzie nadal rósł, dopóki nie pozbawi się go pożywki. Wówczas ten rak z pewnością obumrze.

Założyciel KPCh, Chen Duxiu, był intelektualistą i przywódcą studenckiego ruchu Czwartego Maja. Pokazywał, że nie jest zwolennikiem przemocy i ostrzegał członków KPCh, że jeśli spróbują nawracać KMT na komunistyczne ideologie, albo będzie ich za bardzo obchodziła władza, z pewnością doprowadzi to do tarć w obustronnych relacjach. Będąc jednym z najbardziej aktywnych działaczy w pokoleniu Czwartego Maja, Chen okazywał również tolerancję. Był jednak pierwszym z tych, którym przypięto łatkę „prawicowych oportunistów”.

Inny przywódca KPCh, Qu Qiubai wierzył, że aby przywrócić społeczeństwo chińskie do normalnego funkcjonowania, członkowie KPCh powinni angażować się w walkę, organizować powstania, obalać autorytety i sięgać po ekstremalne środki. Jednak sam wyznał przed śmiercią: „Ja nie chcę umrzeć jako rewolucjonista. Opuściłem wasz ruch dawno temu. Cóż, historia spletała figła wprowadzając mnie, intelektualistę na polityczną scenę rewolucji i trzymając mnie tam przez długie lata. Lecz na koniec ja wciąż nie potrafię przewyciężyć moich własnych ziemiańskich poglądów. Nie umiem ostatecznie zostać bojownikiem klasy proletariackiej.” [27]

Przywódca KPCh Wang Ming, za radą Kominternu orędownał za zjednoczeniem się z KMT w wojnie przeciwko Japończykom, zamiast rozszerzania bazy KPCh. Na zebraniach KPCh Mao

Zedong i Zhang Wentian [28] nie potrafili przekonać tego ich towarzysza, nie mogli też wyjawić prawdy o ich sytuacji: z powodu ograniczonych sił militarnych Armii Czerwonej nie byłoby w stanie sami powstrzymać choćby jednej dywizji Japończyków. Jeżeli wbrew swemu zdrowemu rozsądkowi, KPCh zdecydowałaby się podjąć walkę, historia Chin z pewnością potoczyłaby się inaczej. Mao Zedong został zmuszony do milczenia podczas zebrań. Później Wang Ming został potępiony, najpierw za „lewicowe odchylenie”, a potem za oportunizm ideologii prawicowej.

Hu Yaobang, inny sekretarz Partii zmuszony do rezygnacji w styczniu 1987 r., odzyskał poparcie narodu chińskiego dla KPCh, oddając sprawiedliwość wielu niewinnym ofiarom, z których podczas Rewolucji Kulturalnej zrobiono kryminalistów. Jednak na koniec wyrzucono go ze stanowiska.

Zhao Ziyang, całkiem niedawno upadły sekretarz, [29] pragnął dopomóc KPCh we wprowadzaniu reform, jednak jego działania przyniosły mu oplakany skutek.

Cóż w takim razie mógł osiągnąć każdy z nowych przywódców KPCh? Prawdziwa reforma KPCh oznaczała tak naprawdę jej śmierć. Reformatorzy szybko przekonali się, że sama KPCh odebrała im władzę. Są pewne granice tego, co mogą zrobić osobiście członkowie KPCh, by zmienić ustanowiony przez nią system. Dlatego nie istnieje szansa przeprowadzenia udanej reformy KPCh.

Jeżeli wszyscy przywódcy Partii zmienili by się w „złych ludzi”, to w jaki sposób KPCh zdołała by rozszerzyć zasięg rewolucji? W wielu przypadkach, gdy KPCh była u szczytu formy - lecz także podłości - jej najwyżsi przywódcy nie dawali rady utrzymać się na stanowiskach. Działo się tak dlatego, że ich poziom zła nie sprostał wysokim standardom Partii, która raz po raz wybierała tylko obdarzonych największą podłością. Wielu liderów partyjnych tragicznie zakończyło swoje polityczne życie, a jednak KPCh przetrwała. Przywódcy KPCh, którzy utrzymali się na swoich stanowiskach, to nie ci zdolni wywierać na nią wpływ, tylko rozumiejący podle intencje Partii i podążający ich śladem. Wzmocnili oni zdolność KPCh do przetrwania kryzysów i całkowicie oddali się Partii. Nic dziwnego, że członkowie Partii zdolni byli walczyć z niebiosami, z ziemią i z innymi ludźmi. Jednak nigdy nie byli w stanie stanąć Partii na drodze. Są oni poskromionymi narzędziami Partii, co najwyżej pozostającymi z nią w symbiozie.

Bezwstydnosc stała się fenomenalną cechą dzisiejszej KPCh. Według Partii, błędy jej popełniane były przez jej indywidualnych przywódców, takich jak Zhang Guotao [30] albo Banda Czworka [31]. Mao Zedong został osądzony przez Partię jako ten, który popełnił trzy dziesiąte błędów i miał siedem dziesiątych osiągnięć, lecz sama Partia nigdy się nie myliła. Nawet, gdy zbłądziła, to przecież sama potrafiła naprawić swoje omyłki. Dlatego Partia każe swoim członkom „patrzeć w przyszłość”, a nie „być uwikłanym w sprawy przeszłości”. Wiele rzeczy mogło ulec zmianie: komunistyczny raj przekształcony został w przyziemny socjalistyczny cel zdobywania żywności i schronienia; marksizm-leninizm został zastąpiony „Trzema Reprezentacjami”. Ludzie nie powinni być zaskoczeni widząc, jak KPCh promuje demokrację, otwiera się na wolność wyznania, pozbywa się z dnia na dzień Jiang Zemina, albo porzuca prześladowanie Falun Gong, jeżeli uzna to za stosowne do pozostania u steru. Jedno się nigdy nie zmienia w KPCh: fundamentalne dążenie do osiągnięcia celów Partii - przetrwania i utrzymania władzy i kontroli.

KPCh połączyła przemoc, terror i indoktrynację w sformułowaniu swojej podbudowy teoretycznej, która następnie przekształca się w naturę Partii, nadrzędne jej zasady, ducha przywódców, mechanizmy działania całej Partii i kryteria działalności wszystkich członków KPCh. Partia Komunistyczna jest twarda jak stal, a jej dyscyplina żelazna. Intencje wszystkich jej członków muszą się jednoczyć, a ich działania muszą być całkowicie zgodne z partyjnymi założeniami politycznymi.

Zakończenie

Dlaczego historia wybrała właśnie Partię Komunistyczną, a nie żadną inną siłę polityczną w Chinach? Jak wszyscy wiemy, na tym świecie działają dwie siły i istnieje dwojaki wybór. Jedna siła jest stara i zła, jej celem jest czynienie zła i wybiera ona negatywy. Druga siła jest prawa i dobra, wybiera prawość i życzliwość. KPCh została wybrana przez stare siły. Przyczyną takiego wyboru jest właśnie to, że KPCh zgromadziła zło całego świata, czy to z Chin, czy z zagranicy, teraz lub w przeszłości. Jest typowym reprezentantem złych sił. KPCh w największym stopniu wyciągnęła korzyści z wrodzonej ludzkiej niewinności i dobrej woli, by ludzi oszukać i krok po kroku zdobyła swoją dzisiejszą zdolność niszczenia.

Co Partia miała na myśli, gdy głosiła, że bez Partii Komunistycznej nie będzie nowych Chin? Od chwili swego powstania w roku 1921 do przejęcia władzy w 1949 r., istnieją dowody jasno pokazujące, że bez podstępu i przemocy KPCh nie objęłaby rządów. KPCh różni się od wszystkich innych typów organizacji, ponieważ idzie śladami pokrętej ideologii marksizmu-leninizmu i robi, co chce. Tłumaczy, że postępuje tak według górnolotnych teorii i sprytnie podłącza je do pewnych sfer społeczeństwa, „usprawiedliwiając” w ten sposób swoje działania. Codziennie nadaje propagandę, ubierając swoje strategie w rozmaite pryncypia i teorie, by dowieść swojej wiecznej nieomyślności.

Rozwój KPCh był procesem akumulacji zła, bez niczego chwalebne. Historia samej KPCh dokładnie wyjawia jej nielegalność. Chiński lud nie wybrał KPCh; zamiast tego KPCh siłą narzuciła komunizm, tego zewnętrznego podłego upióra, narodowi chińskiemu, stosując podle cechy przejęte od Partii Komunistycznej: zło, podstęp, podżeganie, podpuszczanie mętów społecznych, szpiegostwo, kradzież, zwalczanie, eliminację i kontrolę.

Przypisy:

[1] Z Hymnu Komunistycznego *Międzynarodówka*.

[2] Ze sprawozdania Mao *Sprawozdanie z dochodzenia w sprawie ruchu chłopskiego w Hunan* (marzec 1927).

[3] Chińska ludowa legenda, *Białowłose dziewczę*, jest historią nieśmiertelnej istoty płci żeńskiej mieszkającej w grocie. Miała ona ponadnaturalne zdolności wynagradzania cnót i karania za zło, popierania prawości i powstrzymywania podłych. Jednak w chińskim „nowoczesnym” teatrze, operze i balecie, została ona przedstawiona jako dziewczynka, którą zmuszono do ucieczki i chowania się w jaskini, po tym, jak jej ojciec został załuczony na śmierć za odmowę poślubienia jej starym obszarnikowi. Włosy zbieleły jej z niedożywienia. Ta historia stała się jedną z najsłynniejszych „nowoczesnych” sztuk teatralnych w Chinach i zachęcała do nienawiści klasowej przeciwko posiadaczom ziemskim.

[4] Lumpenproletariat. W luźnym tłumaczeniu, pracujący w slumsach. Ten termin określa klasę wyrzutków społecznych, degeneratów, elementów podziemnego światka, które stanowią część populacji centrów przemysłowych. Należą do tej klasy żebracy, prostytutki, gangsterzy, mafiosi, szmuglerzy, drobne złodziejzaski, włóczędzy, chronicznie bezrobotni, albo tacy, których nie da się do niczego zatrudnić, osoby wyrzucone poza nawias przez rozwój przemysłu i cała masa zdeklasowanych, upadłych i zwyrodniałych elementów. Ten termin został uknuty przez Marksa w książce *Walki klasowe we Francji* (1848-1850).

[5] Zhou Enlai (5 marzec 1898 - 8 styczeń 1976), w pisowni również Chou En-lai, był w historii KPCh najważniejszą figurą po Mao. Był przywódcą KPCh i premierem Chińskiej Republiki Ludowej od roku 1949 r. aż do śmierci.

[6] Gu Shunzhang był początkowo jednym z szefów specjalnego systemu agentów KPCh. W 1931 r. został zaaresztowany przez KMT i pomógł im w rozpracowaniu wielu tajnych agentów KPCh. Wszystkich ośmiorgo członków rodziny Gu zostało później uduszonych i pochowanych we francuskiej strefie Szanghaju. Zob. Epoch Times (Lipiec 2004). *Historia zabójstw dokonanych przez KPCh* <http://english.epochtimes.com/news/4-7-14/22421.html>

[7] Czerwiec 1946 r. Wojna pomiędzy KPCh i KMT. Wojnę odmierzały kolejne kampanie: Liaoxi-Shenyang, Huai-Hai i Beiping-Tianjin, po której KPCh obaliła rządy KMT, doprowadzając do powstania Chińskiej Republiki Ludowej 1 października 1949 r.

[8] Chiang Kai-shek (nazywany również Jiang Jieshi) był liderem KMT, a później - na wygnaniu - został przywódcą Tajwanu.

[9] Hu Zongnan (1896-1962) pochodził z okręgu Xiaofeng (który teraz jest częścią okręgu Anji), w prowincji Zheijang, pełnił po kolei funkcje Zastępcy Głównodowodzącego, Głównodowodzącego Wykonawczego i Szefa Sztabu w południowo-zachodnim sztabie sił militarnych i administracji.

[10] Li Xiannian (1909-1992), jeden ze starszych przywódców KPCh. Był Prezydentem Chin w 1983 r. Odegrał ważną rolę pomagając Deng Xiaopingowi odzyskać władzę pod koniec Rewolucji Kulturalnej w październiku 1976 r.

[11] Kiedy KPCH zapoczątkowała reformę rolną, wpisała ludzi w kategorie. Wśród zdefiniowanych wrogich klas, intelektualiści sąsiadowali z obszarnikami, reakcjonistami, szpiegami itp. i stanowili klasę dziewiątą.

[12] Cytat z poematu. Autor: Sima Qian (ok. 140-87 p.n.e.), historyk i uczonec, żył w czasach Zachodniej Dynastii Han. Jego słynny wiersz głosi: „Wszyscy musimy umrzeć; jeden umiera ciężarem wielkim jak góra Taishan, inny lżejszym niż piórko”. Góra Taishan jest jedną z wyższych gór w Chinach.

[13] Yang Kuisong: *„Zarys finansowego poparcia, jakie Moskwa dostarczyła Komunistycznej Partii Chin od lat 20-tych do lat 40-tych (1) Nr 27, edycja internetowa XXI Wieku (30 czerwca 2004). Strona internetowa:* <http://www.cuhk.edu.hk/ics/21c/supplem/essay/040313a.htm> (po chińsku).

Autor Yang Kuisong był członkiem i badaczem współczesnej historii w Chińskiej Akademii Nauk Społecznych. Obecnie jest profesorem Wydziału Historii Uniwersytetu Pekinńskiego i dodatkowo profesorem na Uniwersytecie Normalnym Wschodnich Chin.

[14] Północna Ekspedycja była wojskową kampanią prowadzoną przez Chiang Kai-sheka w 1927 r., mająca na celu zjednoczenie Chin pod rządami KMT i zakończenie panowania miejscowych niezależnych oddziałów bojowych. Odniosła ona ogromny sukces w osiągnięciu tych celów. Podczas Północnej Ekspedycji KPCh zawarła koalicję z KMT.

[15] Ruch rewolucyjny podczas koalicji KPCH-KMT, zaznaczony przez Północną Ekspedycję.

[16] Sun Yat-sen (1866 - 1925), założyciel nowoczesnych Chin.

[17] Narodowa Armia Rewolucyjna kontrolowana przez KMT, była Narodową Armią Republiki Chin. Podczas koalicji KPCh-KMT, zawierała członków KPCh, którzy przystąpili do koalicji.

[18] Dnia 12 kwietnia 1927 r., na terenie Szanghaju i kilku innych miast, KMT kierowane przez Chiang Kai-sheka rozpoczęło operację wojskową przeciwko KPCh. Ponad 5000 - 6000 członków KPCh zostało ujętych i wielu zostało zabitych w Szanghaju w czasie pomiędzy 12 kwietnia i końcem 1927 r.

[19] Tereny góry Jinggangshan są uznawane za pierwszą wiejską bazę rewolucyjną KPCh i nazywane są „Kolebką Armii Czerwonej”.

[20] Bitwy Liaoxi-Shenyang, Pekin-Tianjin, i Huai Huai były trzema głównymi bitwami stoczonymi przez KPCh z KMT od września 1948 r. do stycznia 1949 r., które pochłonęły wiele ofiar z wojsk szturmowych KMT. Miliony ludzi poległo w czasie tych trzech bitew.

[21] Lin Biao (1907-1971), jeden ze starszych przywódców KPCh, służył pod Mao Zedongiem jako członek Politbiura Chin, Wiceprzewodniczący (1958) i Minister Obrony (1959). Lin jest postrzegany jako architekt Wielkiej Rewolucji Kulturalnej. Lin był mianowany następcą Mao w 1966 r., ale popadł w niełaskę w 1970 r. Przeczuwając swój upadek zaangażował się w próbę zamachu stanu i usiłował zbiec do ZSRR, jak tylko odkryto spisek. Podczas próby ucieczki przed dochodzeniem sądowym, jego samolot rozbił się w Mongolii, a on sam zginął.

[22] Qu Qiubai (1899-1935) jest jednym z wcześniejszych przywódców KPCh i znanym pisarzem lewicowym. Został on schwytany przez KMT 23 lutego 1935 r. i zmarł 18 czerwca tego samego roku.

[23] „Trzy Reprezentacje” zostały początkowo wspomniane w mowie Jianga Zemina w lutym 2000 r. Według tej doktryny, Partia zawsze musi reprezentować trend rozwoju chińskich postępowych sił produkcyjnych, kierunek zaawansowanej chińskiej kultury i fundamentalne interesy przeważającej większości Chińczyków.

[24] Zhang Bojun (1895-1969) był jednym z założycieli „Demokratycznej Ligi Chin”. Został zaklasyfikowany przez Mao Zedonga jako „prawicowiec” numer 1 w 1958 r. i był jednym z kilku „prawicowców” którzy nie zostali zrehabilitowani po Rewolucji Kulturalnej.

[25] Luo Longji (1898-1965) był jednym z założycieli „Demokratycznej Ligi Chin”. W 1958 r. został zaklasyfikowany przez Mao Zedonga jako „prawicowiec” i był jednym z kilku „prawicowców”, którzy nie zostali zrehabilitowani po Rewolucji Kulturalnej.

[26] Pu-yi, nazwisko mandżurskie Aisin Gioro (1906-1967), ostatni cesarz Chin (1908-1912), rządził pod nazwiskiem Hsuan T'ung. Po jego abdykacji, nowy rząd republiki przyznał mu dużą rządową emeryturę i pozwolił pozostać w Zakazanym Mieście w Pekinie do 1924 r. Po 1925 r., mieszkał on na japońskiej koncesji w Tianjin. W 1934 r. rządząc pod nazwiskiem K'ang Te, został cesarzem japońskiego państwa-marionetki Manczukuo, lub Mandżurii. Został pojmany przez Rosjan w 1945 r. i trzymany jako ich więzień. W 1946 r. Pu Yi zeznał w Tokio podczas rozprawy sądowej zbrodni wojennych, że wbrew swej woli był narzędziem japońskich wojskowych, a nie, jak oni twierdzili, odegrał główną rolę w mandżurskim samostanowieniu. W 1950 r. został przekazany chińskim komunistom i przebywał w więzieniu do 1959 r., kiedy to Mao Zedong przyznał mu amnestię.

[27] Źródło: *Kilka słów więcej* autorstwa Qu Qiubai, 23 maja 1935 r., przed śmiercią w dniu 18 czerwca 1935 r.

[28] Zhang Wentian (1900-1976), istotny przywódca KPCh od lat 30-tych. Był Zastępcą Ministra Spraw Zagranicznych od 1954 r. do 1960 r. Był prześladowany aż do śmierci w 1976 r. podczas Rewolucji Kulturalnej. Jego imię zrehabilitowano w sierpniu 1979 r.

[29] Ostatni z dziesięciu sekretarzy generalnych KPCh, który został zwolniony z zajmowanej posady z powodu odmiennego stanowiska w sprawie użycia sił zbrojnych, by zakończyć demonstracje studentów na placu Tiananmen podczas pamiętnej masakry w 1989 r.

[30] Zhang Guotao (1897-1979), jeden z założycieli KPCh. W kwietniu 1938 r. został usunięty z KPCh. W listopadzie 1948 r. udał się do Tajwanu, następnie w 1949 r. do Hongkongu. W 1968 r. wyemigrował do Kanady.

[31] „Banda Czworoga” została utworzona przez Jiang Qing (1913-1991), żonę Mao Zedonga, wyższego urzędnika Departamentu Propagandy w Szanghaju Zhang Chunqiao (1917-1991), krytyka literackiego Yao Wenyuana (1931) i ochroniarza z Szanghaju Wang Hongwena (1935-1992). Doszli oni do władzy podczas Rewolucji Kulturalnej (1966-1976) i zdominowali chińską politykę na początku lat 70-tych.